

her fægtede med min egen Skygge, og at det vilde vise sig, at det var lutter Misforstand, og at Rigsdagen vilde i Alt, hvad der vedkom Danmarks Rige og det danske Folk, finde sig ligesaa fri og have ligesaa megen Indflydelse derpaa, som den havde havt før, og see, derfor maa det heller ikke forundre nogen Minister, ikke forundre Regjeringen, at, naar man nu hører den samme Tankegang udtalt og bygget paa fra Ministerbordet, at man da synes, at ligesom man er bleven stuffet i sin Forventning, saaledes er man ogsaa heel eller halveis ført bag Lyset. Dernæst skal jeg ogsaa endnu bemærke, at hvad end Regjeringen kan paastaae er ophævet ved den Beslutning, som vedtog Grundlovsindskrænkningen, saaledes som den findes i Beslutningen, hvad den end kan paastaae derom, saa er det dog lige vist og lige klart, at da Regjeringen har givet den holsteenske Stænderforsamling Lov til baade at omtale, at drøfte og stille Andragender om, hvad der angaar Forholdet mellem det Særlige og Fælles, saa maa nødvendigviis den danske Rigsdag og det danske Folk finde, at de nyde ikke lige Ret, dersom de skulle være forhindrede fra dog at tale om den Stilling, som Danmarks Rige, det endnu saakaldte Danmarks Rige, har faaet og kunde synes truet med at faae i det saakaldte Fællesmonarchi. Det vilde aaben-

bart være en stor Ubillighed, om Regjeringen, efterat have overtalt Rigsdagen — thi det er jo sandt, det har den gjort — til at opgive sin grundlovhjemlede Ret til at drøfte Fællesforfatningen, før den blev indført, havde givet sit Samtykke, vilde tilstaae den holsteenske Stænderforsamling selv den allermindste Ret til at drøfte sin og de tydske Forbundslandes Stilling i Fællesmonarchiet, og at stille Andragender derom uden at ville tillade den danske Rigsdag, hvis den fandt det nødvendigt paa Grund af de i vor Grundlov hjemlede Forhold, ligeledes at drøfte og stille Andragender om den danske Rigsdags og det danske Riges Stilling i Fællesmonarchiet. Jeg skal ikke fortsætte dette videre, men indskrænke mig til disse faa Bemærkninger, som jeg mener ere klare og sande. Jeg skal kun endnu sige, at det naturligviis gjør mig inderlig ondt, at jeg har været en sand Prophet i dette Stykke, at det endog til det Yderste var sandt, hvad der svævede for mig, at naar Monarchiet endnu fremdeles beholdt Titel af dansk, da var det en Titel, med Hensyn til hvilken man, dersom man vilde grunde det Allermindste derpaa, vilde vise os til Rette, og det med vor egen Grundlov, som siger, at alle Fortrin og Rettigheder, der ere knyttede til Titler, ere ophævede.